

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת וארא

כח' טבת תשפ"ב 1109

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:10	4:16	4:25	4:32
מוצאי שבת	5:26	5:27	5:25	5:29
רבינו תם	6:03	6:05	6:03	6:06

שבת מברכין

המולד בליל שני בשעה 2:23-15 חלקים

הילולא דצדיקא

כח. רבי רפאל שמואל בירנבוים
ראש ישיבת מיר

כח. רבי יעקב הכהן טראב

כט. רבי נתן הכהן אדלר מח"ס 'נתינת לגר'

כט. רבי אליהו משה ישראל פאניז'ל

א. רבי משה חיאל הלוי מאוז'רוב

מח"ס 'באר משה'

א. המהר"ם שיק

ב. ר' מנצור בן שמעון מזקני המקובלים

ב. רבי משולם זוסיא מאניפולי

ג. רבי יעקב ישעיה בלוי

ג. רבי משה סולובייציק

ד. רבי ישראל אביחצירא

ד. רבי משה לייב מסאטוב

ה. רבי חיים דוד חזן מח"ס 'נדיב לב'

ה. רבי יהודה אריה ליב מגור

בעל ה'שפת אמת'

הנה הא למדנו שלא מנע הקדוש ברוך הוא מפרעה מלעשות תשובה, רק הקשה את לבו שלא לשוב מחמת כובד המכות. ובאמת הוא פלא גדול שפרעה הרשע לא עשה תשובה, שהרי כבר הכירו המצריים את אמינות מציאות ה' יתברך, וכי בידו לעשות הכל מכל כל, וכפי שאמרו לו חרטומיו "אצבע א-להים הוא" (שמות ח, טו). וגם במכת ברד כבר נאמר (שם ט, כ) "הירא את דבר ה' בעבדי פרעה", ואחר המכה אמר פרעה בעצמו למשה ולאהרן (שם כז) "חטאתי הפעם, ה' הצדיק. ואני ועמי הרשעים".

וכן מבואר עוד במדרשים, שמשה רבינו ע"ה התרה בפרעה במשך עשרים וארבע יום לפני כל מכה ומכה, כמו שנאמר במדרש (שמו"ר ט, יב), כדי ליתן לו הקדוש ברוך הוא זמן בין מכה למכה להתבונן באמת ולשוב, א"כ הוא פלא שלא עשה תשובה.

ונראה שפרעה לא עשה תשובה מפני שהרי הוא החשיב את עצמו לאלוה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה במדרש (שמו"ר ט, ח) "לך אל פרעה בבקר הנה יוצא המימה, לא היה יוצא אלא המימה בבוקר, לפי שאותו רשע היה משתבח ואומר שהוא אלוה ואינו יוצא לנקבו לפיכך היה יוצא בבקר". וכמו שנאמר (יחזקאל כט, ג) "הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יארי אשר אמר לי יאורי ואני עשיתי". לכן מחמת גאותו שלא יצטרך להכניע עצמו להקב"ה, פרעה לא עשה תשובה.

וכן רואים אנו אצל בני אדם - שאע"פ שהם מאמינים בה' יתברך, ויודעים שלא טוב הם עושים, ובאמת היה רוצים לשוב בתשובה שלימה, אבל מחמת גאותם הם אינם חוזרים בתשובה שלימה לפניו יתברך. אבל צריך כל אדם להתבונן באמת שהקדוש ברוך הוא, הוא ברא את כל העולמות כולם, ובידו ואך ורק בידו לעשות כרצונו בעליונים ותחתונים, לכן צריך לשמוע למצותו ולעשותו רצונו, ועל ידי זה יזכה וישוב אל ה', כמו שנאמר (ישעיה ו, י) "ולבבו יבין ושב ורפא לו".

משכיר לידו הגאווה שמנעה את התשובה

הנה הרמב"ן זיע"א בפרשתנו מביא מה שאמרו רבותינו זיכרונם לברכה במדרש (שמו"ר יג, ג) על הפסוק "כי אני הכבדתי את לבו" (שמות י, א) "אמר רבי יוחנן: מכאן פתחון פה למינין לומר לא היתה ממנו שיעשה תשובה. אמר רבי שמעון בן לקיש יסתם פיהם של מינין, אלא אם ללצים הוא יליץ (משלי ג, לד), שהקדוש ברוך הוא מתרה בו באדם פעם ראשונה ושניה ושלישית ואינו חוזר בו, והוא נועל בו דלת מן התשובה כדי לפרוע ממנו מה שחטא, כך פרעה הרשע כיון ששגר הקדוש ברוך הוא אצלו חמש פעמים ולא השגיח על דבריו, אמר לו הקדוש ברוך הוא אתה הקשית את ערפך והכבדת את לבך הריני מוסיף לך טומאה על טומאתך".

וכתב הרמב"ן לבאר המדרש, וזה לשון קדשו: "כי היו חצי המכות עליו בפשעו, כי לא נאמר בהן רק יוחזק לב פרעה. ויכבד פרעה את לבו, הנה לא רצה לשלחם לכבוד השם, אבל כאשר גברו המכות עליו ונלאה לסבול אותם, רך לבו והיה נמלך לשלחם מכובד המכות, לא לעשות רצון בוראו, ואז הקשה השם את רוחו ואמץ את לבבו למען ספר שמו".

והנה מה שכתב הרמב"ן, שהיה לו לפרעה לשלח את ישראל לכבוד השם ולעשות את רצונו, כוונתו לומר שהיה לו לפרעה ללמוד מהמכות, גדלות ה' וגבורתו, ולשוב אליו ולעשות רצונו, על דרך שבארנו כבר במקום אחר, שלכן הביא הקדוש ברוך הוא מכת חשך לבסוף אחר כל המכות, והיה המכה האחרונה לפני מכת בכורות, משום דהרי כתב רש"י שהיו בישראל באותו הדור רשעים ולא היו רוצים לצאת ממצרים, וכל הללו מתו בשלשת ימי אפלה.

ומשום כן המתין הקדוש ברוך הוא מלהרוג את הרשעים, דאולי כשיראו את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים, בכל המכות הגדולות שהיו עד כה, אזי הם יכירו את גדלותו של ה' יתברך, ושהקדוש ברוך הוא מטיב לכלל ישראל, ויכירו שאין לחכות שום טובה מהמצריים שהרי הם מוכים ומושפלים, יחזרו בתשובה וירצו לצאת ממצרים כמו בני ישראל החרדים לדבר ה'. אולם מכיון שכבר הביא הקדוש ברוך הוא ח' מכות ועדיין לא שבו מדרכם הרעה ועדיין עמדו במריים ולא רצו לצאת ממצרים, או אז הביא עליהם הקדוש ברוך הוא מכת חשך, וכולם מתו בשלשת ימי אפילה. וכמו כן פרעה היה לו להתפעל מהנסים ונפלאות ולחזור בתשובה, וכיון שלא עשה כן הכביד הקדוש ברוך הוא את לבו.

במסע נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מצרה לרווחה

באחד מביקורי הרבים בקהילות היהודים בגולה, ניגשה אליי אישה הרתוקה לכסא גלגלים, וביקשה במור לבה:

"רבי דוד, אנא ברח אותי שאהיה בריאה. בעלי נטש אותי בגלל הנכות שלי, הוא מזלזל בי מאד וכבר חיפש ומצא לעצמו אישה אחרת במקומי ורק מידי פעם הוא מגיע לבקרני. כשאמרת לי באחד מביקורי האחרונים שאיני זקוקה עוד שיבוא לבקר אותי, התפלא בעלי וטען כנגדי: 'אבל את משותקת ואני מרחם עלייך'.

איני זקוקה כלל לרחמים שלו. כל רצוני הוא שבעלי ייתן לי גט ואסתדר ללא עזרתו "הנדיבה". אולם את קרבתו של הקב"ה אני מבקשת ולעזרתו אני מצפה, שירפא אותי ממחלתי ומנכותי ויסייע בידי לשוב לחיים תקינים".

לשמע דבריה הכאובים של האישה, עודדתי אותה ואמרת לי: "המשיכי להתפלל, ובעזרתך יתברך בזכות אמונתך תזכי להיושע".

לאחר תקופה, כשביקרת שוב באותה עיר ניגשה אליי האישה ושאלה אותי: "רבי, האם אתה זוכר אותי?"

כיון שלא הצלחתי כלל לזהות אותה, שאלתי: "מי את?" והאישה הזכירה לי כי הייתה נכה ומרת נפש שבעלה עזב אותה, ואילו כעת בחסדי שמים זכתה להירפא מנכותה, והיא צועדת על רגליה כאחד האדם.

שמחתי לראות את ישועת ה' לה זכתה האישה וחשבתי לעצמי שיש בכך לימוד עצום עד כמה עליו להאמין בקב"ה, שבידי נתונות כל היכולות הנצרכות להושיע את המאמין בו בלב שלם מכל צרה.

לאחר מכן פנית לאישה ואמרת לה: "ראי כמה הועילה אמונתך, ועד היכן פעלו תפילותייך בשמים, שהושיעו אותך מחרפה והציאו אותך מצרה לרווחה".

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

כך פותרים את ה'בעיות' שבדרך

"ולקחתי אתכם לי לעם" (שמות ו, ז).

כמיהתם של בני דורנו הזה לתשובה שלמה, מעוררת שאלות ההלכתיות המתעוררות עקב כך בקרב פעילי התשובה. כזה הוא המעשה שלפנינו:

אחד מפעילי 'לב לאחים' בחיפה, אברך ת"ח, הגיע לביתה של משפחה פלנית, והחל ללמוד עם בני הבית, האבא, האמא והילדים. קול התורה שעלה מן הבית נעם מאוד לאחד השכנים, והוא יצר קשר עם האברך ושאל אותו האם יהיה מוכן ללמוד גם איתו. כמובן שהפעיל השיב בחיוב, ואז סיפר האישי שיש לו מסעדה שזקקת פעילות, וכיון שהוא אינו רוצה להיעדר מהמסעדה ולו לשעה קלה, ביקש מהת"ח שיגיע אליו ללמוד במסעדה עצמה. 'נבחר לעצמנו מקום שקט בתוך המסעדה, ונלמד יחדיו', הציע. מיקומה של המסעדה היה נוח מאוד לאברך, והשניים סיכמו על הלימוד המשותף.

אבל, מיד כאשר הגיע מיועדו למקום שנקבע, הוא 'הריח' שיש כאן משהו שאינו כשורה. ואכן, דקות אחדות לאחר שהחל ללמוד עם בעליה של המסעדה, ראה הת"ח שמדובר במקום המתעסק עם בשר פיגולים. הוא הזדעזע לנפשו, ולא ידע האם להמשיך את הלימוד עם הבעלים, או שמוא יש בכך חילול השם גדול, שאדם כמותו יושב במקום שכזה.

למחרת, כאשר הוא הגיע לכולל בו הוא לומד בחיפה, החל להתדיין עם האברכים בדבר, ואלו הביעו דעתם שיש סיכוי רב שלאחר זמן קצר שבו ילמד הת"ח עם בעלי המסעדה, ייהפך המקום לכשר. מכיון שכך עד שנתחיל לחשוב כיצד לפתור את העניין, תפיתר כבר הבעיה מאליה...

האברך המשיך ללמוד במסעדת הטרופה, ולאחר כמה ימים הבחין בדבר מוזעזע. במהלך לימודו עם בעלי המקום, הוא רואה אדם חבוש כיפה הנכנס למסעדה, ומתיישב לאכול את בשר הפיגולים המוגש לו.

הפעיל כבר לא היה יכול לשבת בשקט, והוא ניגש אל היהודי הדתי ושאל אותו כיצד הוא מעז לאכול במקום שכזה.

והאישי שומר המצוות מביט בו בתמיהה, כאינו מבין את השאלה שמציגים בפניו. 'אני מכיר את המקום מזה שנים, ויודעני שהוא מוכר בשר טריפה, אבל משעברתי ברחוב וראיתי אותך - עם הלבוש החרדי - יושב כאן, הייתי בטוח בכל מאת האחוזה שהמקום הפך להיות כשר למהדרין...'.

הבעיה שהתעוררה עתה היתה חמורה בכפליים, משום שהתברר שכבר לא מדובר בחילול השם גרידא, אלא בהכשלתם בפועל של יהודים, וגם אם בעקבות הלימוד המשותף יחליט הבעלים להכשיר את המסעדה, אבל עד שזה יקרה יוכשלו אנשים שיראו את האברך החרדי יושב במקום.

אנשי 'לב לאחים' הציגו את השאלה לפני הגר"י זילברשטיין שליט"א, וזה הביא להם ראייה מהגמרא (תענית כב, א) המספרת על רב ברוקא שהלך בשוק ונפגש עם אליהו הנביא, ושאלו האם אפשר למצוא כאן בשוק אנשים שהם בני העולם הבא. בתחילה השיב אליהו בשלילה, אבל בינתיים נכנס אדם פלוני לשוק, ואליהו הצביע עליו שהוא בן עולם הבא.

הביט רב ברוקא ביהודי ההוא, וראה שהוא הולך בלי ציצית, ובנעלים שחורות (האיסור לילך בנעלים אלו כרוך ביהרג ובל יעבור, כיון שזה הוא מנהג הגויים).

מששאל רב ברוקא את היהודי במה הוא מתעסק, השיב לו שהוא שומר בבית הכלא, ושומר על היהודים הכלואים שם שיהיו צנועים, הוא דואג שהגברים והנשים יהיו לחד, ומשגיח שלא יהיו חטאים בענייני צניעות.

ומדוע אתה מהלך בלי ציצית ובנעליים שחורות? המשיך רב ברוקא לשאול. והלה אמר שצורת הלבוש הזו מהווה עבורו 'תחפושת', כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי, ואז לא יתנו לו להיכנס לבית הכלא.

הוא גם הוסיף שבצורה זו הוא מצליח 'להשתחל' בין הפקידים הבכירים של הגויים, וכשהוא שומע שמתכוננים לגזור גזירות על היהודים, הוא מודיע זאת לחכמי ישראל המשתדלים לבטל את הגזירות.

"לפי זה חשבתי, אמר הרב, שאולי כדאי שגם האברך שלומד עם בעלי המסעדה, יגיע למקום ללא הלבוש החרדי שלו. כך לא יהיה חילול השם, וגם לא יוכשלו אנשים לאכול במקום ההוא, ומאידיך - יתכן מאוד שיעלה בידו לשכנע את בעלי המסעדה שלא למכור טריפות".

"כשהצעתי את הדברים לפני מו"ר הגר"י שלישיב, אמר לי שאסור לעשות כך, ולהגיע בלי הלבוש החרדי, מפני חילול השם". לסיפור זה ישנו סוף טוב: כאשר הועלתה השאלה הנ"ל במעמד גדולי הדור בכנס של 'לב לאחים', נשלח פתק אל מנכ"ל הארגון הרב סורוצקין, מרהזר של 'לב לאחים' בחיפה, הרב מנחם קפלן, שהודיע שהשאלה הזו היא כבר לא רלוונטית, כיון שהמסעדה אכן הפכה להיות מסעדה כשרה לכל דבר...

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבאת שלום

הבאת שלום בין הבריות אינה מסתכמת בהסרת המחלוקת והפסקת השנאה בלבד, אלא עיקר המצווה היא להשיב את יחסי השלום והאחוה כבתחילה, וכמובן לעודד את הצדדים להיות מעתה אוהבים זה לזה ומכבדים זה את זה. גדולה מצווה זו ביותר, עד כדי כך שהפוסקים דנים אם יש לברך בשעת קיום המצווה. אמנם למעשה נפסק להלכה שאין לברך על קיום מצווה זו, ועל כל פנים נתגלה יקרת ערך מצוותה.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"כה אמר ה'" (יחזקאל כ"ח)

הקשר לפרשה: בהפטרה יש נבואות על מפלתה של ארץ מצרים, והוא מענין הפרשה שבה מסופר על הפורענות שבה על מצרים בעשר המכות שקיבלו מיד ה'.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תשובה מתוך הלב

"הירא את דבר ה' מעבדי פרעה הניס את עבדיו ואת מקנהו אל הבתים. ואשר לא שם לבו אל דבר ה' ויעזוב את עבדיו ואת מקנהו בשדה" (שמות ט, כ-כא)

היה זה במכת ברד, שהזהיר משה את פרעה ועבדיו שמי שרוצה להינצל הוא ורכושו שיכניס הכל אל הבתים. ומי שהאמין בה' הכניס ולא ניזוק, ומי שלא האמין לא הכניס וניזוק. וקשה כיצד יש שלא האמינו בה', והרי כבר במכת כינים אמרו החרטומים לפרעה "אצבע א-להים היא".

ופירש מו"ז מרן הגאון רבי יאשיהו פינטו זיע"א, בספרו 'כסף מזוקק'; שאמנם כבר במכות הראשונות התעוררו פרעה ועבדיו לחזור בתשובה, אלא שחזרתם בתשובה היתה מהשפה ולחוץ ולא בפנימיות ליבם. ועל כן לא אספו את הבהמות הביתה חרף אזהרת משה. כלומר שכאשר התשובה היא רק מהשפה ולחוץ, ממילא האדם נשאר עומד ברשעו. רק שהוא חושב שחזר בתשובה, אבל באמת אין תשובתו רצויה.

ובכך ביאר הרי"ף זיע"א, את הפסוק "בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אותתי אלה בקרבו" (שמות י, א), שכיון שראה ה' שפרעה לא שב בתשובה בלבו אלא רק בחיצוניותו, הכביד ה' את לבו, בשביל שיקבל את המכות הנוספות; ארבה, חושך ומכת בכורות, עד שיתעורר לחזור בתשובה גם בלבו פנימה.

אמנם שוב הכביד ה' את לבו של פרעה, גם לאחר מכת בכורות בכדי שירדוף אחרי בני ישראל לים סוף. והסיבה לכך, שפרעה חזר בתשובה במכת בכורות רק מיראת העונש ולא מתוך ביטולו לפני ה'. רואים מכך עד כמה האדם נתבע על מעשיו.

וזה לימוד גדול שלא מספיק לשוב בתשובה מהשפה ולחוץ, אלא צריך להרגיש את התשובה בלב. ולזה צריך חשבון נפש נוקב לראות אם התשובה נעשית גם בלב. כי כאשר אדם חוזר בתשובה רק מן השפה ולחוץ ולא מתוך שברון הלב, הרי שהוא נשאר ברשעו ואין תשובתו תשובה, ולכן מעולם לא יהיה חרד לדבר ה'.

שבת שברתון

א. נאמר בתורה 'והיתה שבת הארץ לכם לאכלה', ודרשו חז"ל לכם - לכל צרכיכם, לאכלה ולא לסחורה ולא להפסד. ולכן אסור לסחור בפירות שביעית, או להפסידם. ויש מי שאומר שיש מצוה לאכול פירות שביעית.

ב. בחנויות השמיטה מצויים פירות וירקות שאין בהם חשש איסור, והיינו שלא נזרעו בשביעית וכדומה, וגם נמצאים שם ירקות שאין בהם איסור ספיחין. ולוקחים ירקות מעכו"ם שזרע את שדותיו באופן שאין בהם איסור ספיחין, או מישושים שאינם משטחי ארץ ישראל, שלא כבשום עולי מצרים, כמו יישובי הערבה הדרומית (אילת). או שמייבאים מחוץ לארץ, כמו הבצל שמגיע מהולנד.

ג. המנהג פשוט שאין נוהגים קדושת שביעית בפירות שנלקחו מהעכו"ם. וממילא בחנויות השמיטה שמביאים פירות מגויים, אין כאן איסור סחורה וקדושת שביעית ותפיסת דמי שביעית, אלא החנוונים והספקים מוכרים כרגיל.

ד. איסור סחורה בפירות שביעית חל גם על הנשים, ואין זה בכלל מצות עשה שהזמן גרמא שהנשים פטורות.

ה. הדמים שקונים בהם פירות שביעית הרי הם קדושים בקדושת שביעית, ודינם כפירות שביעית.

ו. מותר לאדם להשכיר עצמו כפועל לעסוק בפירות שביעית, ולקבל דמי טרחה על הטיפול בהם. ומותר לתת לעני צדקה מפירות שביעית. אבל אם נתחייב ליתן צדקה, אין לפרוע חיוב ליתן צדקה מפירות שביעית.

ז. אם רצה למכור מעט מפירות שביעית [כמו מזון ג' סעודות] מוכר. וכשמוכר פירות שביעית לא ימכור לא במידה ולא במשקל ולא במנין, אלא באומד בלבד, כדי שלא יהיה כסוחר בפירות שביעית.

ח. אם רוב הפירות הם של נכרים, או שרוב השדות של היהודים נמכרו לגויים, אין איסור למכור פירות אלו במידה במשקל.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת שמות

1. כמה ימים התרה בפרעה לפני כל מכה ומכה, ומה הסיבה לכך?
2. כיצד הציל רבי יהודה בן מויאל זצ"ל את תושבי ה'מללאח'?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיורי נוסת הגדולה

הגאון רבי יהודה בן מויאל זצ"ל

הורתו ולידתו של הגאון רבי יהודה בן מויאל זצ"ל, מגדולי חכמי מוגאדור - השוכנת לחוף ימה של מרוקו, בשנת תקפ"ח לערך, בעיר תארוודנת שבמרוקו, לאביו הצדיק והחסיד רבי מכלוף בן מויאל זצ"ל. אודותיו נכתב בספרי קורות הימים: "מו"ה מכלוף מויאל זצ"ל, אחד מחכמי מוגאדור הוא אביו של מוהר"ר יהודה מויאל זצ"ל. והוא היה מתחסד עם קונו ובעל מעשים".

עוד בנעוריו נטה רבי יהודה לסבול עול תורה ויראה בשקידה עצומה, בישיבתו של דודו הגאון רבי יעקב בן שבת זצ"ל, תלמידו של כ"ק הגאון רבי חיים פינטו (הראשון) זיע"א, מי שכיהן בשעתו כראב"ד מוגאדור. תוך שהוא ממית עצמו באהלה של תורה, ומשליך אחר גוו את כל הבלי העולם הזה ותחלוואיו. רושמי קורותיו מעידים אודותיו: "עודנו נער סיים את הש"ס ונבחן על ידי גדולי העיר שמוצאו מלא וגדוש, קנקן חדש מלא ישן".

לא יפלא איפוא, כי כבר בצעירותו - אב בחכמה ורך בשנים - הוטלה על שכמו אדרת הדיינות וההוראה, בבית הדין הרבני שבקהילה היהודית בסאפי. ומשם נלקח אחר כבוד למלא את מקומו של רבי אברהם בן עטר זצ"ל, ראב"ד מוגאדור,

שנפטר לבית עולמו בשנת תרל"ט.

רבי יהודה היה למעשה ממשיך טבעי של שושלת המשפחה בכס הדיינות - ועל פי המסורת למעלה מעשרים דיינים כיהנו במשפחת בן מויאל, עד לדורו של רבי יהודה.

מעשה שהיה אצל קונסולה של לונדון במוגאדור, יהודי בשם לומברוזו, ששלח את בניו ללמוד חכמת המתמטיקה באוניברסיטה שבלונדון. לאחר מספר שנים שעשו חיל בלימודיהם שבו השנים לבית אביהם, ובשובם ביקש אביהם לבוחרם ולעמוד על טיב חכמתם.

נטלם אביהם והעמידם לפני שולחנו של רבי יהודה. במטותא ממר - ביקש האב - יבחן נא את בני בחכמת החשבון. והשנים צוחקים אל ליבם, מה לו לרב הישיש הזה העטוף בגלימתו, שלעולם לא מש מארבע אמות של הלכה, אל חכמת המתמטיקה?

ביקש רבי יהודה נייר וקולמוס, והחל משרטט לפניו תרגיל מתמטי סבוך. נלאו השנים ולא פתרוהו. שרטט להם תרגיל שני, סבוך קמוע מקודמו, ובפתרונו כבר גילו השנים התמצאות מה, אך לכלל פתרון לא באו. שרטט להם תרגיל שלישי ופתרוהו. ישב רבי יהודה וכתב בפניהם את שני הפתרונים, ברגעים אחדים, לנוכח עיניהם המשתאות של הנערים ואביהם. לקיים מה שנאמר: "הפך בה והפך בה זכולה בה".

כאב רחום נהג רבי יהודה עם בני ביתו ועם בני קהילתו, דאג לכל צרכיהם ולמחסורם, בגש"ם וברו"ח גם יחד בענווה ובשפלות ברך האופיינית לו. ועל כך תעיד העובדה הבאה:

כשביקש הרב להעלות עצמו לארץ הקודש, החלו בני ביתו מכינים עצמם לקראת הנסיעה, ושכרו פועל מיוחד שיסייע באריות המטלטלין ושאר חפצי הקודש שבבית הרב. הפועל, שלא נמנה על עדת נקיי הכפים, חמד לו כמה מכלי בית הרב, ספרים ושאר כלי כסף, ושלשלם לתוך שיפולי גלימתו.

לימים, לרוע מזלו של הלה, הוכיח סופו על תחילתו, ובמכירת ספרים שהוצעו למכירה בפומבי נתגלו כמה ספרים, שעליהם מתנוססת חתימתו של רבי יהודה בן מויאל. רוכשי הספרים שעמדו על טיבם,

סברו לפי תומם כי מחמת דוחקו של רבי יהודה, נאלץ הוא למכור את ספריו, מיד נזדרזו וערכו מגבית לטובתו של רבם הנערץ, וכבר בו ביום נערם הכסף על שולחנו של רבי יהודה.

להשתאותו הרבה של הרב, שחו השלוחים על חששם ממצבו הכלכלי של רבם, ועל כן ערכו למענו את המגבית שפירותיה הונחו של שולחנו של רבי יהודה. ברם רבי יהודה לא אבה לקבל מידם את המנחה, ובפה מלא הכריז כי חלילה לו ליהנות מכספי ציבור, וכי אף אין בליבו שום קפידיא על אותו פועל וכי הוא מוחל לו בלב שלם. ולא נתקרה דעתו, עד שהוציא מפיהם הבטחה מפורשת, שלא יאונה לפועל ולפרנסתו כל דבר רע מחמת כן.

לא פעם היו פונים אליו בני קהילתו, ומפצירים בפניו שיתפלל ויעתיר בתחינה לבורא העולמים לישועתם הקרובה, ותפילתו לא היתה שבה ריקם. בכוח תפילתו שהיתה חביבה לפני המקום, נושעו רבים על ידו ובאורח פלאי, בבחינת: "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים".

כך מסופר שבפעם אחת באו לפניו תושבי הרובע היהודי ('מללאח') שבמוגאדור, ושחו בפניו את צערם כי בכל שנה ושנה, בתקופת גאות מי הים, עולים המים ומציפים כמה בתים ברובע, וכתוצאה מכך נותרים כמה משפחות עניות ללא קורת גג לראשם.

מיד קם רבי יהודה ממקום מושבו, נטל את מטהו בידו ויצא אל שפת הים, שם נטה קו בחול הרך ופקד בקולו הרך: "עד כאן תעבור". וכמשפטו כן נהיה, וליהודי המללאח הרווחה.

בשלהי חודש הרחמים ובסליחות, שנת תר"ע, זכה רבי יהודה לחונן את עפרה של ירושלים עיר הקודש. וביום השביעי כ"ט לחודש טבת, נתארח, לסעודה שלישית עם חברים מקשיבים מעדת המערבים, ושם ביקש לפתע מהנוכחים "קראו נא סדר קריאת שמע, כי בא מועד". ומתוך סדר הקריאה, בישוב דעת מופלג כדרכו בקודש, נסתלקה נשמתו למקומה, בישיבה של מעלה, ופניו מאירים ושלווים כזוהר החמה מאירים.

מנוחתו כבוד בחלקת המערביים שבהר הזיתים, סמוך ונראה למקום קדשנו ותפארתנו.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם